

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Poznaniu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maciej Świergosz

Protokolant: prot. sąd. Anna Rusinek

przy udziale Prokuratora Prok. Okręgowej w Poznaniu Anny Skrzypczak

po rozpoznaniu w sprawie osoby ściganej europejskim nakazem aresztowania:

V. F. (V. F.)

ściganego za przestępstwo z § 212, § 224 ust. 1 pkt 2 i 5, § 12, § 22, § 23 i § 52 niemieckiego kodeksu karnego

zażalenia obrońcy osoby ściganej

na postanowienie Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 9 lipca 2018 roku w sprawie III Kop 190/18

o przekazaniu V. F. z terytorium R. do R. na mocy europejskiego nakazu aresztowania oraz o przedłużeniu stosowania tymczasowego aresztowania

p o s t a n a w i a

- 1. na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,**
- 2. na podstawie art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o advokaturze (tj. Dz.U. z 2009 roku, Nr 146, poz. 1188, ze zm.) w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. kwotę 738 zł; (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% podatku VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej ściganemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,**
- 3. na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnić ściganego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Przeciwko V. F. w R. zostało wszczęte postępowanie przygotowawcze o przestępstwo z § 212, § 224 ust. 1 nr 2 i 5, § 12, § 22, § 23 i § 52 niemieckiego kodeksu karnego.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy orzekł o przekazaniu ściganego z terytorium R. do R. na mocy europejskiego nakazu aresztowania wydanego w dniu (...) roku w sprawie o sygn. 701 AR 62984/17 przez Prokuraturę w B. (pkt 1 sentencji). Ponadto orzeczono o przedłużeniu stosowania wobec ściganego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania do dnia (...) roku, godz. 9:50. W pkt 3 postanowienia orzeczono o kosztach obrony z urzędu.

Zażalenie na ww. postanowienie wniósł obrońca ściganego zaskarżając je w części, tj. co do punktu 1 i 2 – zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 249 § 1 k.p.k. w zw. z art. 257 § 1 k.p.k. poprzez zastosowanie najsurowszego środka zapobiegawczego, w sytuacji gdy – zdaniem ściganego – wystarczający byłby środek nieizolacyjny w postaci poręczenia majątkowego,
- naruszenie prawa procesowego mającego wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 607r § 1 pkt 6 k.p.k. i art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k. poprzez nierozważenie zasadności odmowy wykonania (...) z uwagi na fakt, iż ściganemu stawia się zarzut za który grozi kara dożywotniego pozbawienia wolności, jak i fakt, że – wedle oświadczenia ściganego przekazanego obrońcy – stoi on na stanowisku, iż jego wydanie narusza wolności i prawa człowieka.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i nie uwzględnienie wniosku o przekazanie ściganego do R. oraz nieuwzględnienie wniosku prokuratora

o zastosowanie tymczasowego aresztowania i nieprzedłużanie tegoż środka i umorzenie postępowania w tej kwestii. Jednocześnie złożył wniosek

o zwrócenie się do prokuratury w B. o sprecyzowanie, który ustęp § 212 StGB jest podstawą zarzutu stawianego ściganemu.

W przypadku uchylenia postanowienia sądu I instancji obrońca wniósł

o zastosowanie – w miejsce tymczasowego aresztowania – poręczenia majątkowego. Skarżący złożył nadto wniosek o zasądzenie na jego rzecz kosztów obrony za postępowanie odwoławcze.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W ocenie Sądu Apelacyjnego zażalenie okazało się bezzasadne.

W pierwszej kolejności odnieść się należało do kwestii przekazania ściganego do R.. W tym zakresie skarżący powołał się na fakultatywną przesłankę do odmowy przekazania ściganego wynikającą z przepisu art. 607r § 1 pkt 6 k.p.k., zgodnie z którą „można odmówić wykonania nakazu europejskiego, jeżeli za czyn zabroniony, którego dotyczy nakaz europejski, w państwie wydania nakazu europejskiego można orzec karę dożywotniego pozbawienia wolności albo inny środek polegający na pozbawieniu wolności bez możliwości ubiegania się o jego skrócenie”. Tymczasem skarżący zdaje się nie dostrzeżł, co trafnie uwypuklił Sąd Okręgowy, że z europejskiego nakazu aresztowania przekazanego przez stronę niemiecką jednoznacznie wynika, iż maksymalna kara jaka grozi ściganemu za przestępstwo co do którego jest on poszukiwany – to 15 lat pozbawienia wolności. Prowadzi to do wniosku, że ściganemu stawiany jest zarzut z § 212 ust. 1 niemieckiego kodeksu karnego (StGB). Nie ma więc także potrzeby, aby zwracać się w tym zakresie o wyjaśnienie do strony niemieckiej – czego żądał skarżący – albowiem treść (...) jest w tym przedmiocie jednoznaczna.

Odnosząc się do kolejnego w tym zakresie ze sformułowanych przez skarżącego zarzutów, a dotyczącego rzekomego naruszenia przepisu art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k., to również nie zasługiwał on na uwzględnienie. Wbrew stanowisku skarżącego Sąd Okręgowy wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, iż przekazanie ściganego do R. nie naruszy jego wolności oraz praw człowieka i obywatela. Wszakże jest to konstatacja zrozumiała z uwagi na to, że R. jest krajem o stabilnej sytuacji demokratycznej i zachowywane są w nim wszelkie standardy ochrony praw człowieka i obywatela, a szczególności podlega on orzecznictwu Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Z tych względów przekazanie ściganego do R. nie stanowi dla niego żadnego zagrożenia w tym zakresie

i może on liczyć na przeprowadzenie rzetelnego postępowania karnego.

O bezzasadności i koniunkturalizmie tego zarzutu świadczy także fakt,

że skarżący nie podjął nawet próby wskazania w jaki sposób wydanie V. F. stronie niemieckiej mogłoby naruszyć jego „wolności i prawa człowieka”. Sąd Apelacyjny w P. w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni podziela przy tym argumentację wyrażoną w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w K. z dnia (...). (II AKz 77/17), że uznanie, że wykonanie (...) naruszałoby wolności i prawa człowieka i obywatela musi być oparte na konkretnych faktach

i okolicznościach, nie może być – jak w omawianym zażaleniu – wynikiem abstrakcyjnych rozważań, ale musi uwzględniać konkretną sytuację procesową. Nie może ono być też efektem spekulacji czy braku zaufania do organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości innego państwa członkowskiego U. (vide: Komentarz do art. 607p k.p.k. S. S.). Na gruncie art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k. nie jest wystarczające prawdopodobieństwo naruszenia wolności i praw, lecz ustawodawca wymaga solennego stwierdzenia, a przynajmniej prawdopodobieństwa graniczącego z pewnością, że do takiego naruszenia dojdzie. Nie chodzi tu zatem o stopień prawdopodobieństwa wystąpienia naruszenia praw podstawowych, ale o stwierdzenie, że taka sytuacja (naruszenie) nastąpi, jeżeli do przekazania dojdzie. Jak już powyżej wykazano obrońca obowiązkom tym nie podołał nawet w znikomym zakresie. Sąd Apelacyjny nie stwierdził więc jakichkolwiek podstaw do kwestionowania zasadności przekazania ściganego z terytorium R. do R..

Odnosząc się natomiast do kwestii przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania, to także w tym zakresie zażalenie obrońcy ściganego okazało się niezasadne.

Przede wszystkim należy zauważyć, że nie budziło wątpliwości, iż w niniejszej sprawie zachodzi przesłanka ogólna tymczasowego aresztowania określona w art. 249 k.p.k. Trafnie Sąd I instancji zauważył zresztą, że zgodnie z przepisem art. 607k § 3 k.p.k. sam fakt wydania europejskiego nakazu aresztowania jest samoistną podstawą zastosowania tymczasowego aresztowania wobec osoby ściganej. Brak jest, zatem w tej sytuacji podstaw do badania przesłanki z art. 249 § 1 k.p.k. Pogląd taki należy uznać za utrwalony w orzecznictwie (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w K. z dnia (...) roku, II AKz 478/07). Niemniej jednak zastosowanie tymczasowego aresztowania uzależnione jest również od wystąpienia jakiegokolwiek przesłanki szczególnej (analogicznie m.in. w uzasadnieniu postanowienia Sądu Apelacyjnego w K. z dnia (...) roku, II AKz 685/06). Są one uregulowane nie tylko w art. 258 k.p.k. – ale właśnie w istocie w przepisie art. 607k § 3 k.p.k. Samodzielność tejże przesłanki ma podobny charakter do tej z art. 258 § 2 k.p.k. Przepis art. 607k § 3 k.p.k., przyjęty za podstawę tymczasowego aresztowania w związku z wydaniem (...) przez inne państwo, nie wymaga oceny, czy osoba ścigana rzeczywiście ma zamiar utrudnić procedurę przekazania, np. ukrywać się. Z istoty poszukiwań w oparciu o europejski nakaz aresztowania wynika bowiem swoiste domniemanie, że osoba taka już utrudniła toczące się przeciw niej postępowanie. Domniemanie takie nie ma charakteru bezwarunkowego i może być zwalczane analogicznie, jak i to przewidziane w art. 258 § 2 k.p.k. Należy więc zaznaczyć, że także i w tym wypadku nie można mówić o automatyzmie decyzji o tymczasowym aresztowaniu. Z pewnością przepis ten nie wyłącza też możliwości zastosowania art. 259 k.p.k. (vide: S. Steinborn, Komentarz aktualizowany do art. 607k k.p.k., Lex).

W realiach niniejszego postępowania Sąd I instancji prawidłowo ustalił istnienie przesłanki ogólnej, a nadto w pełni prawidłowo odniósł się do przesłanek szczególnych, wskazując zarówno na wydanie prawidłowego (...) przez stronę niemiecką oraz zagrożenie obawą ukrycia się, czy ucieczki ściganego przed wymiarem sprawiedliwości.

Nie zasługiwała przy tym na uwzględnienie argumentacja skarżącego, że wystarczającym byłoby zastosowanie nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego, albowiem przeczy temu wydanie (...) przez stronę niemiecką. Trzeba również podkreślić,

że w realiach niniejszej sprawy, mając na uwadze, iż ścigany nie posiada w P. miejsca stałego pobytu, a nadto jest obywatelem państwa obcego, w sposób oczywisty niewystarczającym byłoby zastosowanie wobec niego wyłącznie nieizolacyjnego środka zapobiegawczego w postaci poręczenia majątkowego. Jak trafnie podkreślił Sąd Okręgowy ranga stawianego ściganemu zarzutu przez stronę niemiecką, tj. usiłowania zabójstwa, a także okoliczność jego natychmiastowego wyjechania z terytorium R. po dokonaniu tego czynu, wskazują, że zastosowanie poręczenia majątkowego byłoby dalece nieskuteczne, aby skutecznie przeprowadzić procedurę wydania ściganego, gdyż z wysokim stopniem prawdopodobieństwa ponownie zbiegłby on do innego jeszcze kraju. Tymczasem obecnie należy uniemożliwić ściganemu podjęcie jakichkolwiek kroków w celu obstrukcji toczącego się postępowania w przedmiocie jego przekazania na terytorium R.

W sprawie niniejszej nie zachodziły przy tym żadne szczególne względy przemawiające za odstąpieniem od stosowania tymczasowego aresztowania

w rozumieniu przepisu art. 259 § 1 i 2 k.p.k. Skarżący nie podnosił ich w zażaleniu, a Sąd Apelacyjny także nie dostrzegł ich z urzędu.

Z tych względów także w zakresie zasadności przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania Sąd Apelacyjny nie dopatrywał się żadnych podstaw do kwestionowania zasadności tego rozstrzygnięcia.

O kosztach obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie przepisów art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (tj. Dz.U. z 2009 roku, Nr 146, poz. 1188, ze zm.) w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 2 ust. 1 w zw. z § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714). Z tego też tytułu Sąd Apelacyjny zasądził na rzecz adw. M. S. kwotę 738 zł; (brutto – w tym 23 % VAT), jednocześnie na podstawie przepisu art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając ściganego z obowiązku zwrotu kosztów postępowania odwoławczego z uwagi na jego obecną sytuację finansową.

W świetle powyższych okoliczności, nie znajdując zatem podstaw do wzruszenia zaskarżonego rozstrzygnięcia, Sąd Apelacyjny utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

M. Ś.

Pouczenie:

Postanowienie jest prawomocne i nie podlega zaskarżeniu.